

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Meditatio I. De Regno Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

Pro II. Cap. 1. 7. 8. lib. 2.

Pro III. Cap. 1. 2. 3. & 4. lib. 3.

Consideratio instituetur de Lectione spiri-
tuali, Concione, & communicatione cum Pa-
tre Spirituali.

X. ANNOTATIO.

Posteriorum trium Hebdomadum divisio,
Expiatus jam primæ Hebdomadis &c.

XI. ANNOTATIO.

Finis secundæ Hebdomadis.

Anima, quæ vult &c.

XII. ANNOTATIO.

Secundæ Hebdomadis Ordo.
In primis nobis proponit &c.

*Ad Meditationem de Regno
Christi.*

JESUS Christus missus ab æterno Patre, ad
monstrandum humano generi perfectæ vir-
tutis iter, exemplo potius quàm verbis id execu-
tus est: idque sanè unicum satis efficax argu-
mentum esse par est, quo ut eum penitus sequa-
mur, persuaderi nobis oportet, & pro explorato
esse, non esse majus aliquod vitæ nostræ bonum,
quàm Divinæ Servatoris nostri Vitæ industri-
am imitationem; juxta illius nimirum argu-
menti veritatem, quam in Annotatione X. pro-
posui.

posuimus. Summa hominis est felicitas, si DEO
perfectè placeat: placet autem, si, quanto po-
tèst, studio Incarnatum DEI Filium imitetur;
id igitur si faciat, obtinuit, quantam mortalis po-
tèst, felicitatem. Id quidem licèt ita omnino
sit, Divinus tamen Spiritus, cùm S. Ignatio, toti-
que posteritati DEI-Hominis imitationem
persuadere vellet, noluit in eo solum acquiesce-
re, ut ostenderet boni omnis, ad quod aspirare
mortales possumus, summam in vitæ nostræ
cum sanctissimis Christi moribus conforma-
tione consistere; sed alia insuper adjecta voluit,
cæque non minùs valida argumenta, quibus effi-
caciùs ad hoc imitandi studium traheremur.

Exhibet nimirum nobis Divinus mentium
nostrarum Magister JESUM Christum, Regem
Regum, quasi semetipsum nobis pro duce offe-
rat, demissa ad miseras nostras majestate sua,
quam illis, salutis nostræ studio, voluit operire.
Atque sic militari S. Ignatij genio se conformans
Instructor DEUS, hac nobis ratione su-
premu Ducem nostrum, velut in imagine
quadam videndum exhibet, & audiendum.

Si, inquit, Rex aliquis terrenus electus à Deo,
ad gubernandos Principes, & populos Christia-
nos, ad expugnandas infidelium provincias, hoc
animi sui decretum, de gentibus imperio suo

submittendis, enuntiari subditis juberet, velle-
que, ut, quotquot in tam gloriosa expeditione
sequi illum vellent, non alio statuerent uti cibo,
vestitu, alióve corporis cultu, quàm quo Regem
uti viderent, promitteret verò insuper, quòd,
qui ex sequacibus pugnarum essent futuri socij,
illi & victoriarum se crederent fore participes,
pro militarium laborum numero, & asperitate
sanæ profectò nemo mentis foret, qui non oc-
ùs tanti se Principis obsequijs, in tam nobili
negotio, cum conditionibus tam magnificis ul-
tro vellet consecrare. Cùm ergo Christus
Servator noster, Regum omnium supremus
Princeps ad hoc venerit, ut humanas a terro
suo Patri, sibi que mentes subijceret, cùm que ad
hunc finem tam gloriosum libero voluntatum
nostrarum assensu opus habeat, & idcirco invi-
tet nos, ad conjungendam secum destinato
negotio operam, ad suã sequelam & imitatio-
nem nos pertrahens, cùm denique sanctè nobis
polliceatur, neque victorias, neque triumphalia
illis dona de fore, qui pugnis nunquam defuis-
sent, sed fore quemvis participem quietis, &
gloriæ, prout laborum fuerit generosus comes;
quis erit adeo pudendæ tandem vecordix, qui
non animitus tanti Principis voluntati se to-
tum accommode, non ad illa tantùm, quæ ut-
cun-

cunque sunt necessario toleranda, sed ad omnes carnis illecebras, & omnes honorum, vanæque gloriæ titulos profus abdicandos?

Hic discursus quatuor efficaces complectitur rationes, quibus præter privatum commodum nostrum, quod ex sanctissima hac servitute nobis obvenit, quantumcunque reluctans animus potest expugnari. Prima ex infinita Regis nos evocantis majestate ducitur; altera est, quod se nobis præliorum, & laborum omnium socium, utique pretiosum, offerat; tertia dignitatem exhibet, quam assequemur, cum cœlestem tanti Ducis vitam æmulari studebimus; quarta demum ex obligatione nascitur, quæ tenemur omni illum studio diligere, qui amoris erga nos incomparabili excessu nostras induere ærumnas non est dedignatus, ut exemplo suo nos instrueret, qua ratione iisdem tanquam potioribus salutis nostræ instrumentis nos oporteat, ut DEO Conditori nostro quam acceptissimi, omnique virtutum apparatus reddamur ex cultissimi.

Est autem hæc meditatio sequentium trium Hebdomadarum fundamentum: generatim enim quodammodo illa nobis mysteria proponit, quæ consequentes de vita, & passione Christi meditationes sigillatim exponunt. Unde

consentaneum est, ut profundè illam animi imprimamus, quò affectu ad imitationem Salvatoris nostri feramur avidissimò.

Nuncupatur porrò hæc meditatio *de Regno Christi*, sive quia Regi cuiusdam terreno in illi comparatur Christus, sive quia sub Regis illius schemate contemplamur, qui amissum sibi principatum cogitat sui denuo juris facere. Jam duplex in homine DEVS regnum habet, quod utrumque Unigenito suo tradidit; horum unum ita comparatum est, ut necessario obtentoperet homo; alterum servitute quidem eum, sed arbitrariâ obstringit. Primum illud nunquam non possedit, non item secundum, in quod scilicet dominatum non exercet ampliorem, quam quantum libera hominis voluntas subjectis ultra facultatibus suis illi tribuit. Ita igitur prevaricatoris nostræ voluntatis vitiò perditam ditionem cum DEUS recuperare vellet, misit Unigenitum suum, qui omnem in id vitam, omnes labores suos impenderet, ut nos æterno Patri redderet, ut par est, subditos, & obsequentes.

Quâ in re illud imprimis considerandum est, potuisse Dominum, & Salvatorem nostrum, vitam æquè sanctam in deliciis, & honoribus vivere, quàm in mediis ærumnis, & multiplici

contemptu vixerat: Generis ergo humani rationem habuit, quando illam, quam duxit, præ altera deliciosa elegit vitam, talem scilicet, qualis debebat esse, ut nos, qui summa laboramus infirmitate, sanctissimos Ejus mores imitati, securi salutis nostræ ad veræ sanctitatis culmen possemus pertingere.

Proinde cum ad suū nos sequelam Dominus invitat, ita quodammodo nos alloquitur. Ne vos terreat vitæ meæ asperioris difficultas; ita vobis omnino persuadete, necessariam esse vobis, quantamcunque videtis, duritiem.

Non aliò eam sine amplexus sum, quàm ut suaviter ad me vos alliciam æquò sanè, si quid sapitis, animò feretis, ut, dum me sequimini, non durius vos oporteat vivere, quàm me victurum videbitis. Cùm ergo doloribus & ærumnis me videritis oppressum, non ad aliud putate me affligi, quàm ut exploratum vobis faciam, hanc solatij, hanc honoris, com modi, felicitatis vestræ summam esse, si unà mecum dolere, contemni, egere vobis allubescat. Amplectimini, si me diligitis, & in vobismet efformate, quam vestræ studiò salutis sucepi, vitam meam.

Octava Veritas,

Explicata in meditatione de Regno Christi.

Imitari deinceps Christi vitam debeo.

Primum Punctum de Regia Christi potestate agit, quam cum ideo acceptaverit, ut humanum genus universum, quantum posset, ad æterni sui Patris obedientiam reduceret, simul me instruit, ipsis naturæ legibus me obstringit, & Patri æterno, & Unigenito Ejus, tanquam supremis, & æquissimis Dominatoribus humani generis, totum me ad omnem obsequij formam subiiciam.

Secundum inexplicabiles Filij DEI erga me, totumque humanum genus, favores exhibet, & novum unà titulum explanat, qui arctissimè me devincit, ad id omne æterno huic, amabili que Principi offerendum, quod à me desiderat, quandoquidem plura infinities pro me pertulit, quàm ea sint, quæ à me exigat, amoris ineffabilis impulsus robore.

Tertium illa enumerat, quæ Salvator noster à me exigat tanquam subditò, naturæ que legibus suæ majestati adstrictò, & cui beneficia tantæque contulit, quorum & numerus & pretium omnem æstimationem superant. Est autem

tem, quod à me postulat, hoc unicum ; ut studiam vitam meam suæ conformare, ut hoc tandem pacto & placito æterno Patri suo mores induam, & salutem meam modo quodam prorsus excellenti procurem. Unde intelligam, omnem meam, quanta quanta est, obligationem huc denique recidere, ut Redemptoris mei vitam in meipso curem effingere, prout proposita id veritas habet, & sanctorum omnium exempla nos docent.

Meditatio.

De Regno Christi.

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Ob oculos sibi statuere Christum, ambulans per vicos, & oppida Judææ, ut doctrinam, & exemplo homines ad Virtutem trahat.

II. PRÆLUDIUM. Petere Divinam gratiam, qua opitulante generoso cordis affectu illi me consecrem, cum firmo animi decreto, & credenti, & imitandi, quæ dicit, agitque ; accipiendo doctrinam illius pro virtutis acquirendæ regulam, vitam autem ejus sanctissimam pro ejusmodi idea, ad cujus exemplar, si quidem placere Conditori meo velim, penitus efformare me debeam.

I. PUN-

I. PUNCTUM.

Christus totius humani generis
Rex est.

Consideranda.

Cum mitteret æternus Pater Unigenitum suum in hunc mundum, Sanctissimæ Ejus Humanitati supremam in omnia creata potestatem dedit, qua toti quidem universo, maxime verò humano generi cum summi Regis imperio præset. Et Christus quidem acceptavit oblatam sibi dignitatem; quia sic placere æterno Patri intellexerat, statuitque vires illico omnes intendere ad id, quod ad subiiciendum æterno Patri terrarum orbem universum factu opus cognoverat.

Affectus.

1. Detestatio perduellis fraudulentæ, qua DEO jus illud, quod in voluntatem meam Regia potestate exercere deberet, ereptum ivi, quoties peccare ausus sum.
2. Laudare Divinam Bonitatem, quæ cum videret creaturam, officij sui velut immemorem, tam amabilem ei Regem providit, qui, quàm posset suavissimè, ad obtemperandum eam reduceret.
3. Gratiarum actio pro hac gratia prioribus omnibus majore.
4. Accepta, & adora JESUM, tanquam supremum

num tuum Regem, & Dominum. 5. Gratulare
toci humano generi felicitatem suam, quâ sub
talis, tantique Principis gaudet dominatu. 6. De-
sidera, ut omnes pretiosæ huic servituti se man-
cipent. 7. Offer Ei omnem libertatem tuam,
& sincerè desidera, consecrare eam illi integerrimè.
8. Profitere affectu, quò potes, sincerissimò fidelem in omnibus subjectionem, qualis
decectanti, tamque amabilis Regis subditum.

II. PUNCTUM.

Christus se totum hominis reducendi
negotio impendit.

Quæ de subditis suis Divinus hic Imperator
statuit, non sunt nisi cum salute, & felicitate
ipsorum maximâ, conjuncta. Fixum enim,
ratumque habuit, opes suas facultatesque
omnes, quoad per æterni Patris sui placita li-
querit, ipsorum salutis impendere. Exemit eos
omni gravissimarum calamitatum genere, &
omni bonorum apparatu cumulavit, eò se Ma-
jestatemque suam demisit, ut habitu inveniretur
ut homo; suavissimè cum illis egit, instruens
familiariter velut colloquio de omni eo, quod ad
incolumitatem illorum faceret: Virtutis, san-
ctitatisque exemplar aliud esse non voluit quàm
se;

se; Partes egit Redemptoris, Magistri, Ducis, Amici, Consolatoris, Medici, Nutricis, Consiliarij, Advocati, Patroni, Procuratoris, & cuius tandem non? Imperij aliud nihil dedit, quam ut mutuò se amore complecterentur. Se denique totum ipsis tradidit eâ voluntate, ut & vitâ, & morte suorum saluti consulere. Unde & ejusmodi vitam, necémque voluit eligere, quam suis scivit magis esse proficuam; cum tamen utraque doloribus, contemptu, & omnium arumnarum genere fuerit refertissima.

Affectus.

1. Admirari bonitatem Regis mei ineffabilem, qui tantopere de salute mea est sollicitus, ut quidquid est, habetque, mei studio impendat. 2. Comparare cœlestem hunc Principem, cum terræ hujus nostræ Regibus, qui tanti non sunt, ut non magnam Majestatis suæ partem subditis debeant, in quorum tamen commodum ipsi non rarò parùm expendunt. 3. Optare, ut hæc inexhausta Bonitas cognoscat, & ametur ab omnibus. 4. Gratiarum actio terribilissima tantis Cœlestis in nos collatis beneficijs, enumerando saltem, quæ potiora sunt. 5. Offerre illi, quidquid à me exigit, & optare, ut in infinitum ampliora possim consecrare. 6. Polliceri summam pro viribus meis Divinæ Ejus Gloriæ pro-

propagationem, omni quidem studio quærendam, in eo tamen maximè, ut me totum Ejus obsequijs dedicem, amem, & sequar, quoad licuerit, opitulante Divina gratia; rem judicando prorsus indignissimam, ab hac vivendi ratione, vel tantillum discessisse.

III. P U N C T U M.

Christus aliud à nobis non exigit, nisi suâ Imitationem.

Consideranda.

Unum est, quod Cœlestis hic Princeps subditis suis imperat, laborum scilicet vult committere nos esse, vitamque illam difficilem, quam in salutis nostræ gratiam suscepit, ut imitemur, exigit. Nos, ut morem tam justæ voluntati geramus, validè utique, si quid sapimus, induemur; tum ab ipsa Regis, qui jubet, magnitudine, tum ab honore, qui nos, cùm socij laborum erimus, comitabitur; tum à singulari beneficio, quod est, imitari æternum DEI Filium, tum ab omnibus, quas tam multiplici in nos frequentia derivat gratijs, donisque cœlestibus, tum ab ipso denique amore, qui ad tam ærumnosum vitæ genus, pro nobis eligendum, ipsum permovet. Idem Sanctorum omnium generosa nos
T exem-

exempla docent, quorum nullus est, qui non Regis hujus cruenta vestigia presserit.

Affectus.

1. Fateri, & agnoscere, quàm parùm sit, quod exigit Dominus noster, si cum eo, quod exigere summo jure potest, comparetur. 2. Agnoscere, quòd res nobis dignissima, & honestissima sit, & quòd ingentia sibi à nobis delata obsequia satis utique præmij accepissent, si in remunerationem id honoris, quod modò offert, cum ad suâ sequelam nos admittit, exhiberet. 3. Penetrare omni studio Divinæ erga nos Charitatis inventa, quibus id agit, ut ab eo, quod adeo nobis, & utile, & necessarium est, non abhorreamus. 4. Disquirere cum Salvatore nostro modos longè suaviore, quibus uti poterat, quin cogeretur ærumpnas illas tolerare, quas nobis exemplo suo dignatus est amabiles facere. 5. Laudare incomparabilem hanc bonitatem. 6. Demissè, & ferventer Divinam ad id, quod Salvator noster intendit, opem efflagitare, ut omni ipsum industriâ imitemur. 7. Perpendere, sensumque veritatis hujus per otium quodammodo penetrare: quòd ex rebus in hac quidem vita desideratissimis, nihil ita, tum Divini cultûs, tum felicitatis meæ studio desiderare debeam, quàm ut Redemptori meo & amo.

amore, & imitatione sanctissimæ ejus vitæ proximam sim conjunctissimus: & quod ex omnibus, quæ in hoc orbe sunt formidanda, nihil ita horrere debeam, quàm separari à tam beata cum DEO meo Unione. 8. Quod esset segnities intolerabilis post tot omniætatis, & sexûs exempla. Nunquid tot Beatis ego Mentibus fuerim sapientior? 9. Proponere emendationem damnatæ negligentia, illamque jam nunc ordiri, 10. Offerre, quidquid sum, Redemptori nostro, illamque obsecrare, ut ita oblatum sibi munus dignetur acceptare, ut in promissi executione languorem nunquam contraham. 11. Sanctorum ad hoc negotium implorare suffragia.

Colloquium ad Beatissimam Virgine[m] dirigetur; supplicem petam, ut gratiam mihi impetrandi Redemptorem meum, pro eo, ac ipsa, filiiusque ejus desiderant. *Ave Maria,*

Compendium Meditationis

De Regno Christi.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Videre Dominum obeuntem
Judææ terras, ut ad virtuteta homines pertrahat.

T a II. PRÆ

II. PRÆLUDIUM. Gratiā petere, quā ipsi generosè me consecrem, sanctissimā quæ Ejus vitæ meam penitus conformem.

I. PUNCTUM. DEUS Pater Filium suum in has terras demittens, Humanitati Ejus supremum rerum omnium, quantum haberi poterat, tradidit dominium; peculiari tamen ratione humani illi generis Regem constituit; quam ipse dignitatem ex æterni Patris sui amore acceptavit.

II. PUNCTUM. Quæ decrevit Divinus hic Princeps, erant subditis utilissima: se enim suasque opes in suorum obtulit commodum, quantum Divini Patris concesserat voluntas. Malis verò eisdem exemit maximis, & bonis ornavit preciosissimis.

III. PUNCTUM. Unum duntaxat à nobis postulat, ut vitam, quam salutis nostræ studio suscepit, imitemur. Ut acquiescamus postulate, movere nos debet jubentis auctoritas, suæ, quam nobis offert, societatis dignitas, similitudinis tam nobilis vitæ singulare beneficium, bonorum, quæ ab ipso recepimus, amplitudo, & amor præcipuè, quò impulsus hanc vivendi normam elegit, summâque tandem, quæ in nos ex imitationis hujus studio derivatur, utilitas. Hoc est, quod tota Coelitem fecit Republica. Cum illis sequi JESVM necesse est.

II. Meditatio. De Incarnatione Christi. 293

Colloquium ad Dominam nostram DEI Matrem fiet. petemúsque, ut gratiam nobis impetret, integrè Salvatoris nostri vitam imitandi. Ave Maria.

XIII. ANNOTATIO.

Quid potissimùm in Christi vitâ discendum nobis, imitandúmque sit?

Quemadmodum æquum omnino est &c.

XIV. ANNOTATIO.

De Mysteriis vitæ Christi, & modo illam meditandi.

Conceptó jam propositó &c.

Nona Veritas.

Explicata in meditationibus de vita Christi.

Obedire debeo perfectissimè, & ad annihilationem usque me demittere, durámque amplecti paupertatem.

Primum Punctum in omnibus hisce meditationibus perfectissimam Redemptoris nostri obedientiam exhibet.

Secundum ostendit, quàm mirabili ratione humilitas immensum æterni Patris Filium annihilaverit.

Tertium perennes sanctissimæ Ejus pauper-

rima quae vitae ærumnas, & calamitates exhibet. Et quid his omnibus significatur, quàm si quidem similes ei fieri velimus, necesse fore, ut huic virtutum triadi integrè, omnique operæ studeamus?

Meditatio.

De Incarnatione Christi.

Oratio præparatoria consueta.

I. PRÆLUDIUM. Cùm illuxisset tandem dies illa, quâ hominem DEUS induere decreverat, misit æternus Pater Gabrielem ad Sanctissimam Virginem, ut ab ipsa consensum impetraret necessariû promissi Messia conceptui. Obsequitur Divinis jussis Cœlestis hic Legatus, seseque cum ingenti coram Reginâ jam suâ sistit reverentiâ, salutatur eo, quem divinitus acceperat, modo, nuntiat, eam futuram DEI Matrem, idque ut absque Virginitatis jactura contingat, fore Divini scilicet Spiritûs obumbraturi prodigiû. Tum de adoranda nascituræ prolis majestate Virgineam Matrem edocet, miram insuper cognatæ Elisabethæ fœcunditatem revelat, ut exemplo nimirum domesticò confirmet, non esse impossibile apud DEUM omne verbum. Virgo acceptò hoc Divini partus nunciò, in sinu se nihilum recondens, acquiescit Divinæ circa